

Byla sobota odpoledne. Obloha byla zatažená a pršelo. Já jsem si však vzpomněla na větve, které jsme si donesli z lesa domů, a navrhla jsem Tomovi a Zuzce, že si z nich uděláme hady. Odešli jsme do kůlny, kam jsme si z domu přinesli barvičky, štětce a také kousky látek a malá klubíčka vln, o které jsme poprosili maminku. Malovali jsme na větvičky barevné pruhy, kolečka a čtverečky a tvořili kouzelné barevné hady. Zanedlouho se otevřely dveře u kůlny a v nich stál Oliver se Sebastienem. Když viděli, co děláme, hned si také běželi pro své větve a malovali s námi. Mezitím, co nám zasychaly barvy, jsme si nastříhali z kousků látek hadí oči a jazyk a z vlny si připravili různě dlouhé proužky. Jimi jsme zdobili části těl hadů a oči s jazykem jsme lepili na jeden z konců větvičky. „A máme hotovo!“ vykřikla jsem. Pět pestrobarevných hadů na nás vyplazovalo svoje jazyky. A každý byl jiný. Já jsem měla puntíkovaného, Zuzka pruhovaného. Tomův had měl tělo samý čtvereček a Oliver se Sebastienem namalovali na hadí těla barevné skvrny.

Zatímco jsme malovali, vítr rozehnal mraky. Vysvitlo sluníčko, ale ještě trochu pršelo, a proto se na obloze vytvořila nádherná duha. Když jsem se na ni zadívala, představila jsem si kouzelný barevný zámek. Podívala jsem se na vytvořené hady a navrhla jsem dětem, že si zahrajeme pohádku o Hadím království. Kluci byli hned pro. A Zuzka nakonec také souhlasila.

Přestalo pršet úplně a my jsme začali stavět zámek ze dřevěných polínek, která jsme si přinesli na trávu z kůlny. Na půdě jsme našli starou deku a na zahradě několik kamínků a barevných listů. To byl panečku zámek! Já jsem byla hadí princezna, Zuzka hadí komtesa, která přijela za námi na zámek na návštěvu. Tom hrál hadího krále, Oliver jeho rádce a Sebastien prince, který se o mě ucházel. Ještě jsme museli upravit hady podle našeho scénáře. Já jsem z kousku záclony přilepila na hlavu hadovi závoj a ze žlutého papíru mu vystříhla korunku. Zuzka své hadí komtese nastříhala vlasy ze žluté vlny a do nich nalepila červené mašličky. Tom vytvořil svému hadovi také korunku, Oliver z korkové zátky vymyslel parádní rádcovský klobouk a Seb vystříhl z papíru meč hadímu princovi, který mne - hadí princeznu - osvobodí ze zajetí hadího čaroděje.

Byla to veliká legrace! Posouvali jsme hady po zemi v trávě, zvedali je, tancovali s nimi. Smáli jsme se a pokřikovali tak hlasitě, že se přišla na pohádku podívat i naše maminka. A ta zavolala tatínka a ten zase maminku a tatínka Olivera a Sebastiena. Nakonec jsme měli pro naše pohádkové představení i obecenstvo! Když jsme dohráli, maminky a tatínkové nám zatleskali. Naše maminka pozvala všechny k nám domů na jablkový štrúdl se zmrzlinou. Nám dětem k tomu připravila horké kakao a mamince a tatínkovi Olivera a Sebastiena kávu.

Hady jsme si uložili do veliké truhly v kůlně a ještě několikrát během podzimu jsme si s nimi pohráli.

Pole se táhlo okolo lesa. Najednou slyšíme Olivera, který šel poslední, jak na nás volá: „Honí mě divočák, pomóc, pomóóóc!“ Oliver zmizel v lese v houští a

prase utíkalo za ním. „Jejda,“ spráskla rukama maminka Saši a Pavlínky, která šla s námi v řadě a pomáhala nám také sbírat. „Honem, Sašo, utíkej říct tatškovi, ať zastaví traktor, jdeme Oliverovi na pomoc!“ křikla.

Saša utíkal první a za ním se rozeběhli i Tom a Sebastien. Pak už jsme je viděli v dálce, jak všichni čtyři přeskakují příkop do lesa. Já, Zuzka, Pavlínka a její maminka jsme se posadily na okraj lesa na kládu a vyčkávaly, jak to dopadne. Najednou slyšíme, jak na nás Sašův tatínek volá: „Pojďte se, holky, na něco podívat!“ A tak jsme se vydaly všechny za jeho hlasem. Došly jsme ke statnému dubu a na jedné jeho větvi visel za cíp bundy Oliver. Chtěl se schovat před divočkem, rychle lezl do koruny dubu, ale podklouzly mu nohy. Naštěstí se zachytil za cíp bundy. Tom a Seb už lezli na strom, aby Oliverovi pomohli dostat se z větve, Sašův tatínek stál pod stromem, aby případně Olivera zachytil, kdyby padal. Naštěstí toho nebylo třeba. Oliver byl mrštný, a když mu kluci pomohli, dostal se zpět blíže ke kmeni a slezl sám. Ale na jeho tváři bylo vidět, že se divočka velmi polekal. Naštěstí prase zaběhlo dál do lesa a už se neobjevilo. Tatínek Saši a Pavlínky nám pak vypravoval, že určitě hledalo na okraji pole potravu, a my jsme ho vyplašili.

Šli jsme zpět na pole, zbývalo ještě sebrat pár brambor. Vraceli jsme se s plnými košíky do domečku Saši a Pavlínky. Jejich dědeček opět seděl před domem na lavičce a bafal z dýmky. Ale co je to za vůni? „No, jen běžte dál za babičkou, pomocníci,“ řekl nám dědeček, „už na vás čeká.“ A babička tam pro nás všechny smažila bramboráky. A k tomu měla připravené dobré zelí a limonádu. Honem jsme se všichni posadili ke stolu a dali se do jídla. Už jsme měli obrovský hlad. Při jídle jsme babičce vypravovali, co se v lese Oliverovi přihodilo. A protože začalo poprchávat a nám se ještě nechtělo domů, navrhla nám maminka Saši a Pavlínky, že si ještě můžeme udělat z brambor skřítky. Přinesla nám ke stolu brambory, modelínu, klubíčka vln, párátka a rozinky. A tak jsme lepili z modelíny skřítkovi oči, pusy, nos i tvářičky. Pak jsme zapichovali párátka do brambory a tvořili z nich ruce, nohy i vlásky. A párátka jsme zdobili rozinkami i vlnou. A když jsme vytvořili své skřítky, babička nám za odměnu ještě připravila každému hrníček horké čokolády a k němu nám dala tvarohový koláč.

Když jsem večer usínala ve své postýlce, můj bramborový skřítek se na mne usmíval z poličky naproti postýlce.

Večer, když jsme viděly upletené a mašlemi ozdobené pomlázky stát v koutě, mi Zuzka pošeptala, že má tajný plán, ať za ní přijdu do jejího pokojíčku, než půjdu spát. Umyla jsem se, vzala si noční košilkou, popřála mamce i tatškovi dobrou noc a odešla jsem si jako prohlížet knížku do svého pokojíčku. Místo toho jsem ale zamířila za Zuzkou. Zuzka už na mě čekala a zavřela za mnou rychle dveře. Vlezla pod postel a podala mi malý polštářek. „Ten polštářek si dej na zadeček pod kalhotky ještě dnes večer, než půjdeš spát. Ráno, až na tebe přijde Tom, budeš už připravená a rány pomlázky tě nebudou tak bolet. Nezapomeň však při ranách trochu křičet a předstírej, že to bolí,“ řekla mi Zuzka a dodala, že ona už

je také připravená. Vrátila jsem se do svého pokojíčku a udělala přesně to, co mi Zuzka poradila. Přesto jsem šla spát trochu vystrašená z toho, co mě zítra čeká a nemine.

Hned brzy ráno mě překvapil tatínek s Tomem. Pomlázkou jsem dostala ještě v postýlce. Ale Tom ani tatínek nic nepoznali. Zuzčin plán zatím vycházel. Při šlehání jsem na radu Zuzky občas vykřikla a opravdu to díky polštářku ani trochu nebolelo. Tom a tatínek se po snídani vydali koledovat po vesnici. My se Zuzkou jsme si honem vzaly punčochy a sukýnky, ale polštářek jsme nevyndaly. Jen co jsme se převlékly, zaslechly jsme hlas Saši a jeho tatínka, kteří také na nic nepřišli. Obdarovaly jsme je po koledě vajíčky i stužkami a šly se nasnídat. Přišlo ještě několik kluků z vesnice, ale nikdo z nich si nic nevšiml. Nakonec dorazili Oliver a Sebastien. Zuzka zapoměla při koledování pomlázkou občas zakřičet, Oliver zbystril svoji pozornost a všiml si polštářku na jejím zadečku. Začala nekonečná honička po celé naší zahradě. Já jsem stála ve dveřích a pozorovala kluky, jak honí Zuzku mezi stromy. Náš pejsek Alan běhal za nimi, protože si myslel, že si s ním hraje. Naše kočky se také ulekly, co se to děje na zahradě, vyskočily raději na lavičku a pozorovaly honičku se mnou. Zuzce se podařilo ze zahrady utéct do kůlny. Zamkla za sebou dveře a kluky dovnitř nepustila. A nepustila tam nikoho až do večera. Já jsem jí pod dveře podstrčila alespoň pití a kousek beránka.

Zuzka otevřela dveře kůlny, až když se setmělo. Přišla za námi na večeři domů. Když se posadila, vyprskli jsme všichni smíchy a smáli se a smáli. Maminka líčila Tomovi a tatínkovi povedenou honičku na zahradě. Když to Tom uslyšel, dal nám oběma několik vykoledovaných čokoládových vajíček, abychom z té koledy i my holky něco měly. Prohlédly jsme si ještě jeho další výslužku a šly si lehnout do postýlek. Dnes jsme si mohly zase v klidu číst a beze strachu z rána usnout. Velikonoční pondělí bylo za námi.

Odpoledne se nás šest sešlo u naší lípy uprostřed polí. Sebastien s sebou přinesl knížku o indiánech a Pavlínka plnou mísu buchet s povídky od její babičky. Sedli jsme si do trávy pod strom, jedli buchty a prohlíželi si obrázky. Klukům se knížka líbila, a proto navrhli, že bychom si mohli hrát na indiány. „Ale k tomu potřebujeme luky, šípy, típí, indiánské košile a hlavně péra, protože bez nich nikdy nemůžeme být jako opravdoví indiáni,“ řekl Tom. Oliver navrhl, abychom si vytrhli několik per z kohoutů starého Alfonse, protože ten má nejkrásnější kohouty a slepice v celé vesnici. Všichni jsme se dali do přemýšlení, jak získat několik kohoutích per na indiánské čelenky. Dohodli jsme se, že se po večeři sejdem na okraji polní cesty - nedaleko Alfonsova domu.

Ve vesnici bydlel totiž i starý pan Karásek. Všichni mu ale říkali Alfons. Byl ošklivý, nerudný a neměl rád děti. Ale choval doma hodně slepic a několik kohoutů.

Po večeři jsme se sešli až na Pavlínku všichni, ta se tmy i Alfonse bojí. Došli jsme k Alfonsovu domu a potřebovali jsme se dostat přes dvůr až ke kurníkům, kde spí kohouti a slepice. Plížili jsme se podél zdi domu, strachy jsem ani

nedýchala. Najednou Oliver, Sebastien i Tom rychle přeskočili plot a namířili si to rovnou ke kurníkům. Já, Zuzka a Saša jsme zůstali raději příkrčeni pod oknem. Ani jsme nešpitli. Opatrně jsme nahlédli oknem dovnitř. Alfons seděl u stolu, pokuřoval doutník, četl noviny a stále si něco pro sebe brumlal. Najednou vstal a šel k oknu. Otevřel ho a zadíval se ven do tmy. Přitiskli jsme se ještě více ke zdi a ani jsme nedutali. Po chvílce našťestí okno zase zavřel. Oddechli jsme si, ale tu Zuzku někdo zatahal za rukáv. Zuzka strachy vykřikla. Byli to kluci, kteří přiběhli zpátky s několika kohoutími i slepičími pery. Honem jsme všichni pelášili pryč. Ve tmě za námi jsme uslyšeli, jak starý Alfons nahlas nadává: „Krucinál, himlhergot, krucipísek! Co se to tady děje?!“

Druhý den jsme ho potkali Alfonse. Šel s hlavou sklopenou a stále si něco brumlal o kohoutovi. Pozdravili jsme ho, ale ani nás nevnímal.

Důležité však bylo, že jsme získali krásná pera. Hned druhý den jsme si z nich vyrobili indiánské čelenky. Maminky nám pomohly ušít indiánské oblečení, tatínkové postavit na naší zahradě dva stany, ze kterých vznikla típí. Jedno bylo holčičí a druhé klučičí. Ještě jsme si také vyrobili indiánské totemy z pomalovaných polen, tatínkové pomohli klukům s výrobou luků a šípů a naše indiánská osada mohla ožít. Hned po návratu ze školky a školy jsme si do ní utíkali hrát.